

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27

P-1316/2024

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
M E Đ U P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu ovog suda Živomiru Topić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, Zagreb, A. Mihanovića 3, OIB: 84397956623, zastupan po pun. Vjera Špika dipl. iur., protiv tuženika EUROHERC OSIGURANJE d.d. Zagreb, Ulica grada Vukovara 282, OIB: 22694857747, zastupan po pun. Dinko Simonelli odv. u Splitu, radi isplate, nakon održanog pripremnog ročišta dana 14. svibnja 2026. god., u prisustvu pun. tužitelja Vjera Špika dipl. iur., i pun. tuženika Dinko Simonelli odv. u Splitu, dana 29. svibnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e :

Utvrđuje se da tužitelj ima pravo zahtijevati od tuženika naknadu štete uslijed isplata invalidske mirovine osiguraniku Benzon Boženiki, a temeljem priznatog prava na invalidsku mirovinu predmetnom osiguraniku donijetim Rješenjem tužitelja Kl. UP/I-141-02/19-01/03373636915, Ur.br. 341-18-05/3-18-040834 od 09.04.2019. god., i to u visini razmjernog iznosa mirovine oštećene osobe prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 08. travnja 2024. god., podnio ovom sudu tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je Rješenjem tužitelja br.0048499 od 09.04.2019.g., osiguraniku Boženki Benzon, rođ.14.11.1966.g., priznato počevši od 09.02.2019.g., pravo na invalidsku mirovinu zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti čiji je uzrok ozljeda izvan rada nastala u prometnoj nesreći koja se dogodila dana 26.09.2011.g., u Kaštel Kambelovcu.

Nesreću je skrivio Ivica Grgurin, upravljajući osobnim automobilom marke Audi A6 reg.oznake ST824-NN, koje je u vrijeme štetnog događaja bilo osigurano kod tuženika.

Imenovani je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Splitu br.K-612/12 od 17.svibnja 2012.g. proglašen krivim.

Isplatom invalidske mirovine tužitelj trpi štetu koja za razdoblje od 01.05.2021.g. do 31.12.2023.g., iznosi 4.025,28 €.

Odštetnim zahtjevom od 19.03.2024.g., tužitelj je od tuženika zatražio naknadu navedene štete, međutim tuženik zahtjevu nije udovoljio.

Osnov odgovornosti za štetu proizlazi iz čl.164. Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 157/2013), a visina štete iz čl.161. istog zakona.

Slijedom navedenog, tužitelj je predložio da sud nakon što raspravi ovaj tužbeni zahtjev donese odluku kojom se nalaže tuženiku naknaditi tužitelju štetu u iznosu od 4.025,28 € sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 07.04.2024.g. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za 3 postotna poena a sve u korist Državnog proračuna RH br. HR1210051863000160 model 26, poziv na br.5908-19-19-03373636915.

U odgovoru na tužbu od 02. travnja 2026. god., tuženika navodi da je tužbeni zahtjev neosnovan već stoga što naknada koju tužitelj potražuje od tuženika na način kako ju potražuje nije dio osigurateljskog pokrića po Polici osiguranja od automobilske odgovornosti, dosljedno čemu ne može postojati obveza tuženika isplatiti mu utuženi iznos.

Naime, tužitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje (HZMO), kao zavod koji obavlja poslove mirovinskog osiguranja, potražuje od tuženika, kao društva za osiguranje, novčanu naknadu štete u ukupnom iznosu od 4.025,28 eura, koji se iznos prema tužbenim navodima odnosi na isplaćenu invalidsku mirovinu tužiteljevoj osiguranici Boženki Benzon za razdoblje od 01.05.2021. do 31.12.2023. godine.

Pritom iz činjeničnih navoda tužbe proizlazi:

- da je tužiteljeva osiguranica Boženka Benzon zadobila tjelesne ozljede u prometnoj nezgodi od 29.09.2011. godine;
- da je rješenjem HZMO-a br. 0048499 od 09.04.2019. godine, tužiteljevoj osiguranici Boženki Benzon priznato pravo na invalidsku mirovinu izazvanu povredom izvan rada;
- da isplatom invalidske mirovine koja je predmet tužbenog zahtjeva u razdoblju od 01.05.2021 - 31.12.2023. god., tužitelj trpi štetu u ukupnom iznosu od 4.025,28 eura;
- da se potraživanje prema društvu za osiguranje (ovdje tuženiku) temelji na tvrdnji da je utužena invalidska mirovina posljedica ozljeđivanja tužiteljeve osiguranice Boženke Benzon u predmetnoj prometnoj nezgodi, te na činjenici da je nezgodu skrivio vozač vozila reg. oznake i broja ST 824-NN, koje je vozilo tada bilo osigurano kod tuženika važećom Policom osiguranja od automobilske odgovornosti.
- da (citiramo navode iz tužbe) „Osnov odgovornosti za štetu proizlazi iz čl. 164. Zakona o mirovinskom osiguranju („NN“ 157/13), a visina štete iz čl. 161. istog zakona.

Dakle, tuženik Euroherc osiguranje d.d. u ovom postupku postoji i baš se od njega potražuje utužena naknada štete u vidu plaćene mirovine, upravo na osnovi tvrdnje da je vozilo kojeg tužba označava štetnikom u vrijeme nezgode bilo od automobilske odgovornosti osigurano kod tuženika važećom Policom osiguranja. Da

nema sklopljenog ugovora o osiguranju po odgovarajućoj Polici kod tuženika, nema ni tuženika u ovom predmetu.

Stoga se i obveze tuženika, kao društva za osiguranje, prema tužitelju, kao zavodu koje obavlja poslove mirovinskog osiguranja, moraju sagledati isključivo kroz materijalno-pravne propise kojima je definiran opseg obveze tuženika (društva za osiguranje) po osnovi polica osiguranja od automobilske odgovornosti, pa tako i opseg obveza prema tužitelju (kao zavodu koji obavlja poslove mirovinskog osiguranja).

Obveze društva za osiguranje (tuženika) prema zavodima koji obavljaju poslove mirovinskog osiguranja (tužitelju) po osnovi obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti propisane su odredbama Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 – ZOOP), pa je stoga o osnovanosti i visini ovakvog potraživanja tužitelja baš prema tuženiku za odlučiti isključivo primjenom odredaba ZOOP-a. Time, protivno tužbenim navodima, u situaciji kada tužitelj naknadu štete potražuje baš od tuženika kao društva za osiguranje baš po osnovi sklopljene Police osiguranja od automobilske odgovornosti, ne dolazi u obzir primjena odredaba Zakona o mirovinskom osiguranju (ZOMO).

Opseg obveza društva za osiguranje (tuženika) prema zavodima koji obavljaju poslove mirovinskog osiguranja (tužitelju) po osnovi osiguranja od automobilske odgovornosti propisane su odredbom članka 27. ZOOP-a koju niže citira:

Subrogacijski zahtjevi nositelja socijalnog osiguranja Članak 27. (1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. (2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. (3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

Razvidno je da bi tužitelja na osnovi ugovora (police) o osiguranju od automobilske odgovornosti prema tuženiku kao društvu za osiguranje mogla pripadati stvarna šteta isključivo u vidu razmjernog iznosa mirovine oštećene osobe koja se utvrđuje „u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu“.

Razvidno je da tužitelj tužbenim zahtjevom potražuje isplatu na bazi „punog“ iznosa plaćene mirovine, no tako postavljeno potraživanje sukladno opsegu pokrića iz odredbe čl. 27. ZOOP-a, nije predmetom osigurateljskog pokrića po osnovi ugovora (polici) o osiguranju od automobilske odgovornosti u vrijeme nastanka štete; dosljedno čemu je ovakav tužbeni zahtjev prema tuženiku neosnovan.

Sve to dakako ne dira u pravo tužitelja da ovakvu naknadu potražuje od nekog drugog, ali od društava za osiguranje na osnovi ugovora o osiguranju od automobilske odgovornosti utuženo potraživanje je neosnovano, jer se nalazi van osigurateljskog pokrića preuzetog ugovorom o osiguranju od automobilske odgovornosti.

U sudskoj praksi drugostupanjskih sudova postojala su različita shvaćanja o pravnom pitanju koje je i ovdje sporno, odnosno o pravnom pitanju je li se u odnosu na opseg obveze tuženika prema tužitelju s obveznog osnove osiguranja od automobilske odgovornosti, primjenjuje ZOMO ili ZOOP. Upravo zbog takvih različitih shvaćanja, intervenirao je Vrhovni sud RH putem instituta izvanredne revizije i/li revizije po dopuštenju, te je nizom svojih najnovijih odluka višekratno iskazao shvaćanje da se u ovakvim slučajevima (potraživanja naknade štete HZMO-a prema društvima za osiguranje na osnovi osiguranja od automobilske odgovornosti) primjenjuju isključivo odredbe ZOOP-a, dio kojih odluka revizijskog suda prilaže uz ovaj dogovor na tužbu. (VSRH Revd-379/2023 od 14.06.2023. godine, VSRH Revx-388/2018 od 25.8.2020. godine, VSRH Rev-1354/2016 od 18.05.2021. godine, VSRH Rev-909/2021 od 08.09.2021. godine, VSRH Rev-66/2022 od 01.02.2022. godine, VSRH Rev-174/2022 od 06.07.2022. godine, VSRH Rev-184/2022 od 23.3.2022. godine, VSRH Rev-552/2022 od 17.05.2022. godine, VSRH Rev-881/2022 od 14.09.2022. godine, VSRH Revt-137/2017 od 23.11.2021. godine, VSRH Revt-634/2017 od 16.03.2022. godine, VSRH Rev-1025/2021 od 22.11.2022. godine, VSRH Revd-2028/2023 od 15.11.2023. godine, VSRH Rev-631/2023 od 09.01.2024. godine, VSRH Rev-622/2022 od 28.11.2023. godine, VSRH Rev-131/2023 od 05.12.2023. godine, VSRH Rev-235/2023 od 04.04.2023. godine, VSRH Revd-570/2024 od 10.12.2024. godine, VSRH Revd-1367/2024 od 16.07.2024. godine).

Štoviše, makar sve jasno proizlazi već iz brojnosti i konzistentnosti najnovijih shvaćanja, ovdje odmah citira i navod revizijskog suda iz odluke Rev-235/2023 od 04.04.2023. godine, kojim sam Vrhovni sud RH svoje shvaćanje o primjeni ZOOP-a u ovakvim postupcima naziva sudskom praksom koja se „ujednačila“ i „postala sigurna“.

Dakle, kako je ovdje za primijeniti odredbe ZOOP-a, a ovako utuženo potraživanje se na temelju njegovih odredaba ne nalazi unutar osigurateljnog pokrića po polici osiguranja od automobilske odgovornosti, tužbeni je zahtjev već stoga neosnovan u cijelosti, što jasno potvrđuju i shvaćanja revizijskog suda o istom pitanju.

Tuženik osporava samu činjenicu isplate utuženih iznosa, time i trpljenja štete, te uzročnu vezu između predmetne nezgode i nastanka štete u vidu isplate mirovine tužiteljevom osiguraniku, jer navedene okolnosti tužitelj nije dokazao odgovarajućim dokazima.

Tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz obvezu tužitelja naknaditi tuženiku parnični trošak.

Na pripremnom ročištu dana 09. travnja 2026. god., tužitelj navodi da je u ovakvim predmetnima naknade štete između tužitelja i tuženika prijepor da li se za izračun štete primjenjuje odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju ili odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, pa s obzirom da je u predmetu iste činjenične i pravne osnove samo za štetu nastalu u ranijem razdoblju upravo vezano za navedeno pitanje, VSRH tužitelju dopustio reviziju poslovni broj Revd-2277/25, tužitelj predlaže da se ovaj postupak prekine do donošenja odluke VSRH.

Tuženik na istom ročištu navodi kako je točno da je jedno od spornih pitanja i ono o primjeni ZOMO ili ZOOP, no iz odluka priloženih uz odgovoru na tužbu je razvidno da je revizijski sud o tome iskazao stajalište. Tuženik smatra da nema razloga

za prekid postupka, jer odlučivanje VSRH koje tužitelj spominje ne odnosi se na tzv. ogledni postupak što bi bila jedina zakonska osnova prekidu postupka.

Tužitelj potom ističe kako nije točno da postoji generalni stav VSRH vezano za navedeno pitanje. Naime, odluke VSRH su se na ovakva pitanja mijenjale i bile su različite, pa nikada nije donesen generalni stav, a da je i VSRH u međuvremenu promijenio svoju odluku dokazuju i brojevi predmeti u kojima je isti dopustio reviziju tužitelja, i to se sve mijenja od 2024. god., pa do danas, tako tužitelj ističe neke od upravo donesenih odluka, Revd-1584/24 od 2. listopada 2024., Revd-1841/24 od 2. listopada 2024. i Revd-133/25 od 16. siječnja 2025. Tužitelj ističe da je 2025. god., donesen novi Zakon o mirovinskom osiguranju koji je stupio na snagu od 1. srpnja 2025. godine, a koji je radi otklanjanja dvojbi u tumačenju i različitog postupanja u sudskoj praksi, propisao da se na naknadu štete Zavodu odnosno tužitelju, primjenjuju isključivo odgovarajuće odredbe propisa kojima se uređuju obvezni odnosi i odgovarajuće posebne odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju, osim ako Zakon o mirovinskom osiguranju ne propisuje drugačije. Prema tome više ne postoji dvojba koji se propis primjenjuje.

Tuženik potom ističe da Zakon o obveznim osiguranjima u prometu propisuje da se on primjenjuje.

Tužitelj u podnesku od 22. travnja 2026. godine navodi da u cijelosti osporava sve navode tuženika kao neosnovane i pravno promašene.

Prije svega, netočan je navod tuženika da šteta koju potražuje tužitelj ne ulazi u osigurateljsko pokriće po polici osiguranja od automobilske odgovornosti, odnosno da tužitelj nema pravo na naknadu štete koja se ovom tužbom potražuje, već da je opseg obveze tuženika određen odredbom čl. 21 Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (ZOOP).

Tužitelj svoj zahtjev temelji na važećim odredbama Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 157/2013), koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete, te je donesen nakon Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/2005).

Slijedom toga, primjenjuje se opće pravno načelo *lex posterior derogat legi priori* (kasniji zakon derogira raniji).

Osnova odgovornosti za štetu u konkretnom slučaju proizlazi iz čl. 164. st. 1. Zakona o mirovinskom osiguranju, koji propisuje da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. tog Zakona izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete).

Dakle, tužitelj ne izvodi svoje pravo iz prava osiguranika, već ima vlastito, originarno pravo na naknadu štete prema osiguravajućem društvu.

Tužitelj dodatno ističe da je u međuvremenu donesen novi Zakon o mirovinskom osiguranju, koji je stupio na snagu 1. srpnja 2025. g, a kojim je, radi otklanjanja dvojbi u tumačenju i različitog postupanja u sudskoj praksi, u čl. 165. izričito propisano da se na naknadu štete Zavodu primjenjuju isključivo odgovarajuće odredbe Zakona o

obveznim odnosima i posebne odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju, osim ako ZOMO ne propisuje drukčije.

Odredbe ZOMO-a su jasne, nedvojbene i precizne.

Nadalje, najnovija praksa Vrhovnog suda RH potvrđuje potrebu intervencije revizijskog suda u slučajevima kada su niži sudovi u pogledu visine štete primjenjivali čl. 27. ZOOP-a, i to primjerice u odlukama: Revd-1177/2023 od 21. ožujka 2023., Revd-751/2024 od 10. srpnja 2024., Revd-3155/2024 od 18. rujna 2024.g., Revd-3122/2024 od 6. studenoga 2024., Revd-133/2025 od 16. siječnja 2025., Revd-2277/2025 od 11. lipnja 2025. itd.

Prigovor tuženika kojim osporava samu činjenicu isplate utuženih iznosa paušalan je i neosnovan, budući da tuženik svoj navod nije osporio nijednim pravno relevantnim dokazom.

Na okolnost isplate utuženog iznosa tužitelj je uz tužbu priložio ispis iz AOP-a (transakcija 258 E - banka podataka doznačenih mirovinskih primanja) te obračun isplaćenih mirovina u utuženom razdoblju. Navedeni dokazi predstavljaju javne isprave izrađene i izdane od strane javnog tijela - Zavoda za mirovinsko osiguranje, u smislu čl. 230. Zakona o parničnom postupku, koje dokazuju istinitost onoga što se u njima potvrđuje ili određuje.

Vrhovni sud Republike Hrvatske je u više odluka zauzeo pravno shvaćanje da su takvi dokumenti javne isprave u smislu članka 231. ZPP-a. Tako je npr. u presudama Rev 386/2018, Rev-x 453/2014 istaknuto: „Dokumentacija koja sadržava podatke o doznačenim mirovinskim primanjima i izrađena je od strane Zavoda za mirovinsko osiguranje na temelju službene evidencije, predstavlja javnu ispravu.”

Neosnovan je i prigovor nedostatka uzročno-posljedične veze između ozljeda zadobivenih u prometnoj nezgodi i utvrđene invalidnosti osiguranice tužitelja, temeljem koje joj je priznato pravo na invalidsku mirovinu.

Na tu okolnost tužitelj je uz tužbu dostavio nalaz i mišljenje vještaka iz upravnog postupka. Posebno se ističe da je vještačenje radne sposobnosti provelo neovisno tijelo - Zavod za vještačenje, profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje osoba s invaliditetom (ZOSI), sukladno relevantnim propisima.

Svrha osnivanja jedinstvenog tijela vještačenja (počelo s radom 01.01.2015.g.) bila je osigurati neovisnost u vještačenju, primjena jedinstvenih kriterije i transparentnost vještačenja.

Temeljem tako donesenog pravomoćnog rješenja u upravnom postupku, tužitelj trpi štetu isplatom invalidske mirovine, iz čega jasno proizlazi postojanje uzročno-posljedične veze.

Ono što je utvrđeno u upravnom postupku, provedenom u skladu sa zakonom, ne može biti predmet preispitivanja u parničnom postupku. Ovaj princip vezanosti suda za pravomoćne odluke drugih nadležnih tijela služi očuvanju pravne sigurnosti i jedinstva pravnog poretka.

Takvo pravno shvaćanje potvrđeno je i u brojnoj sudskoj praksi, uključujući odluke županijskih sudova i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prema kojima je parnični sud vezan pravomoćnim rješenjima donesenima u upravnom postupku, kako u pogledu same činjenice umirovljenja, tako i u pogledu razloga koji su do njega doveli, te nije ovlašten preispitivati njihovu zakonitost niti odlučivati o tim pitanjima kao o prethodnom pitanju.

O tome se očitovala brojna sudska praksa tako npr.: ...za odgovoriti je da ovaj drugostupanjski sud smatra kako rješenje invalidske komisije tužitelja u navedenom smislu ne može biti predmetnom preispitivanja u parničnom postupku, jer odredba članka 1. Zakona o parničnom postupku ne propisuje takvu nadležnost. Odluka Županijskog suda u Splitu br. GŽ-3387/OO od 27.lipnja 2003.g.

S obzirom da bi u takvom slučaju parnični sud bio vezan odlukom nadležnog upravnog tijela, čiju zakonitost ne može ispitivati, prvostupanjski i drugostupanjski sud imaju pogrešan pravni pristup kad smatraju da naprijed citirane odluke donesene u upravnom postupku i u upravnom sporu nisu pravno relevantne za odlučivanje u ovom parničnom postupku.

Suprotno tome ovaj revizijski sud smatra da je navedene odluke nadležnog upravnog tijela trebalo uzeti u obzir i ocijeniti njihov domašaj prilikom odlučivanja o postojanju profesionalne bolesti kod tužitelja, budući da o tom pitanju parnični sud ne bi mogao odlučivati ako je o njem odlučilo nadležno tijelo u upravnom postupku i upravnom sporu. Odluka Vrhovnog suda RH broj Rev-127/06 od 09.svibnja 2006.g.

U pravu je tuženik da su presude sudova nižeg stupnja zasnovane na pogrešnoj primjeni materijalnog prava. Kad je Invalidska komisija Republičkog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika utvrdila da je kod tužiteljice nastupio gubitak sposobnosti za rad zbog bolesti i o tome je na pravnoj snazi pravomoćno rješenje nadležnog tijela, ne postoji pravna mogućnost za utvrđenje da je gubitak radne sposobnosti prouzročen iz nekih drugih razloga.

Sud je vezan tim pravomoćnim rješenjem u odnosu na utvrđenje razloga nastupanja gubitka radne sposobnosti tužiteljice zbog bolesti i o sadržaju tog rješenja više ne može odlučivati kao o prethodnom pitanju. Sud ne može ispitivati pravilnost pravomoćne odluke donesene u pravnom postupku i ulaziti u ocjenu njene pravilnosti. Odluka Vrhovnog suda RH broj Rev 138/07-2 Od 30.svibnja 2007.g.

Slijedom svega navedenog, tužitelj navodi da u cijelosti ustraje u tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu.

Tuženik je zatražio parnični trošak.

Sud je u dokazne svrhe pregledao Rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područna služba u Splitu Kl. UP/I-141-02/19-01/03373636915, Ur.br. 341-18-05/3-18-040834 od 09.04.2019. god., Nalaz i mišljenje o radnoj sposobnosti osiguranika Kl. 141-02/18-01/14969. Ur. br. 426-04-06/4-19-3 od 09.02. 2019. god., Presudu ovog suda posl. br. K-612/12 od 17. svibnja 2012. god., Odštetni zahtjev Kl. 140-01/19-29/1541, Ur. br. 341-99/18-07/1-24-15 od 19.03. 2024. god., Povratnicu-Obavijest o prijmu/uručenju/isplati od 22.03. 2024. god., Banku podataka doznačenih mirovinskih primanja od 08.04. 2024. god., Odluke VSRH Revd-379/2023 od 14.06.2023. godine, Revx-388/2018 od 25.8.2020. godine, Rev-1354/2016 od 18.05.2021. godine, Rev-909/2021 od 08.09.2021. godine, Rev-66/2022 od

01.02.2022. godine, Rev-174/2022 od 06.07.2022. godine, Rev-184/2022 od 23.3.2022. godine, Rev-552/2022 od 17.05.2022. godine, Rev-881/2022 od 14.09.2022. godine, Rev-137/2017 od 23.11.2021. godine, Rev-634/2017 od 16.03.2022. godine, Rev-1025/2021 od 22.11.2022. godine, Rev-2028/2023 od 15.11.2023. godine, Rev-631/2023 od 09.01.2024. godine, Rev-622/2022 od 28.11.2023. godine, Rev-131/2023 od 05.12.2023. godine, Rev-235/2023 od 04.04.2023. godine, Rev-570/2024 od 10.12.2024. godine, te Rev-1367/2024 od 16.07.2024. godine.

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

U vrijeme donošenja Rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područna služba u Splitu Kl. UP/I-141-02/19-01/03373636915, Ur.br. 341-18-05/3-18-040834 od 09.04.2019. god., i nastanka štete tužitelju isplatom invalidske mirovine osiguranici Boženki Benzon (počevši od 09. veljače 2019. god.), važeći Zakon o mirovinskom osiguranju (N.N. 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18 i 102/19, 84/21 i 119/22, u daljnjem tekstu ZOMO), koji je stupio na snagu 01. siječnja 2014. godine, propisivao je u odredbama čl. 161, da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata i davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju (st.1).

Naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja:

1. Novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na mirovinu u punom iznosu,

2. Novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na naknadu zbog tjelesnog oštećenja,

3. Troškove profesionalne rehabilitacije, kao i novčane naknade u vezi s korištenjem tog prava (st.2).

Zahtjevom za naknadu štete Zavod može obuhvatiti ukupnu svotu štete (kapitaliziranu štetu) ili svotu stvarne štete prema isplatama (pojedinih davanja) koja se odnosi na određeno razdoblje (npr. kalendarska godina) (st.3).

Kada se šteta sastoji u obvezi Zavoda na trajna novčana davanja, taj se iznos štete može zahtijevati i u ukupnom iznosu (kapitalizirana šteta), a izračunava se prema visini priznate mirovine i tablicama aktuarske matematike koje donosi Zavod po prethodno pribavljenom mišljenju Ministarstva nadležnog za financije. Zavod može zahtijevati plaćanje naknade štete u ukupnom iznosu i neposredno od društva za osiguranje (st.4).

U odredbi čl. 164 st. 1 ZOMO-a koji je stupio na snagu 01. siječnja 2014. god., bilo je propisano da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz članka 161. ovoga Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete).

Nakon toga donijeti Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom osiguranju (N.N.115/2018), propisivao je u odredbama čl. 41, između ostalog, da se u članku 161 stavak 2 mijenja i glasi:

(2) Naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koje se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja:

1. Novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu sve dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu,

2. Novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na obiteljsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata obiteljske mirovine bez obzira na to bili umrli osiguranik, da je živ, ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu,

3. novčana davanja na osnovi priznatog prava na naknadu zbog tjelesnog oštećenja, i

4. troškove profesionalne rehabilitacije, kao i novčane naknade u vezi s korištenjem tog prava.

Zakon o obveznim osiguranjima u prometu, (N.N. 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 i 155/23, u daljnjem tekstu ZOOP), koji je stupio na snagu 01. siječnja 2006. godine, propisuje u odredbama čl. 27, da je društvo za osiguranje obvezno Zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju (st.1).

Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji (st.2.).

Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu (st.3.).

Odredbe stavka 1, 2 i 3 ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja (st.4.).

Obvezu iz stavka 1. ovoga članka prema Zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja društvo za osiguranje dužno je izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obvezno zdravstveno osiguranje (st.5.).

U prijelaznim i završnim odredbama ZOMO-a, koji je stupio na snagu 01. siječnja 2014. god., nije određeno da stupanjem na snagu istog zakona prestaju važiti citirane odredbe čl. 27 ZOOP-a, koji je stupio na snagu 01. siječnja 2006. godine.

Među strankama ne bi trebalo biti sporno da tuženik kao osiguratelj odgovara za obveze svojega osiguranika u okviru zakonom propisne osigurateljne obveze, dakle sukladno citiranoj odredbi čl. 27 st. 1 ZOOP-a, u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju.

Tuženik stoga tijekom postupka osnovano ističe da bi tužitelja na osnovi ugovora (police) o osiguranju od automobilske odgovornosti prema tuženiku kao društvu za osiguranje, mogla pripadati stvarna šteta isključivo u vidu razmjernog iznosa mirovine oštećene osobe koja se utvrđuje „u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu“, dok u konkretnom slučaju tužitelj potražuje isplatu na bazi „punog“ iznosa isplaćene mirovine, a koje potraživanje

sukladnu opsegu pokrića iz odredbe čl. 27. ZOOP-a, nije predmetom osigurateljskog pokrića po osnovi ugovora (polici) o osiguranju od automobilske odgovornosti u vrijeme nastanka štete, dosljedno čemu je ovakav tužbeni zahtjev prema tuženiku neosnovan obzirom da se nalazi van osigurateljskog pokrića preuzetog ugovorom o osiguranju od automobilske odgovornosti.

Zakon o parničnom postupku (N.N. br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, u daljnjem tekstu ZPP), propisuje u odredbi čl. 330 st. 1, da ako je tuženik osporio i osnovu tužbenog zahtjeva i iznos tužbenog zahtjeva, a u pogledu osnova stvar je sazrela za donošenje odluke, sud može iz razloga svrsishodnosti donijeti najprije presudu samo o osnovi tužbenog zahtjeva (međupresuda).

Imajući u vidu da je sada među strankama tijekom postupka sporno pitanje koji propis je ovaj sud dužan primijeniti odlučujući, kako o pravnom osnovu, tako i o visini tužbenog zahtjeva, a sve imajući u vidu u sporno vrijeme važeći ZOMO i ZOOP, valjalo je po ocjeni ovog suda u konkretnom slučaju donijeti odluku kao u izreci međupresude, a temeljem citirane odredbe čl. 330 st. 1 ZPP-a.

U Splitu, 29. svibnja 2026. godine

S U D A C

Živomir Topić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana prijema presude i rješenja. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Splitu, putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu.

DNA: - tužitelju
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-c2741**

Kontrolni broj: **0a32f-4ebbc-94db1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.